

Falusi reggel, vasárnap

Réce szalad, a levágott csibe
bele csőrében, a baromfinép
erős zajgással kergeti, öreg
tyúk ugrik mellé, s kapja el felét.
Vigyázok, hogy ne piszkíthassa be
ruhám a kutya: ő ma is szeret,
s rám-rámugrál: kutya-naptár szerint
nincsenek pirosbetűs ünnepek.
A borbély előtt emberek. Sötét

arcuk tüskésen borotvára vár:
politizálnak, mesét mondanak,
szidják a jegyzőt, s hogy rossz volt a
nyár.
Nyílt tündérrózsa, számtalan színű
úszik a Dunán: lányok csapatát
viszi egy csónak, pont tíz órakor
kezdődik a nagymise odaát.

Első a család

Akikre büszkék vagyunk – „Életem a sport”, utam a díszpolgárságig 1. rész

2020 augusztus 20. Szent István király és a keresztény államalapítás ünnepe. Az idei évben azonban, ennek a szép magyar nemzeti ünnepnek, egy szívet melengető különleges esemény is hangsúlyt adott. Egy ember, egy fantasztikusan gazdag, tartalmas, a köz-, és a sport javára kimagasló szolgálatot tevő életpálya, és ennek megkoronázásaképpen egy páratlan értékű, magasztos elismerés. Balatonfűzfő önkormányzata a település díszpolgári címét adományozta Mihályfi Istvánnak, aki a sportéletben elért kimagasló eredményeivel érdemelte ki ezt a csodálatos kitüntetést. A díszpolgári cím átadására az augusztus 20-i települési ünnepségen került sor, ahol Szanyi Szilvia polgármester asszony először méltatta a díjazott munkásságát, majd átnyújtva az elismerést, elsőként gratulált az immáron díszpolgári címmel büszkélkedhető Mihályfi Istvánnak.

Írásom apropóját az adta, hogy Mihályfi István a Vakok és Gyengénlátók Veszprém Megyei Egyesületének is tagja, és nagy-nagy büszkeséggel töltött el bennünket, amikor tudomást szereztünk e jelentős eseményről. Ha nem is részletesen, de nagy vonalakban ismerve István életpályájának bizonyos szegmenseit, amelyeket mondhatni rövid ismeretségünk, de annál szoro-

sabb barátságunk kialakulásának köszönhetően tudhattam meg tőle, az elismerés még inkább felkeltette kíváncsiságomat, hogy mélységében is megismerhessem azt, ami különlegessé teszi az ő életútját. Ezen felbuzdulva riportra kértem Istvánt, aki készséggel állt rendelkezésemre, és amely beszélgetést most megosztok a tisztelt olvasóval. Istvánnal való barátságomra tekintettel bizonyára megbocsájtja az olvasó, hogy a riportot tegeződő formában adom közre.

Mihályfi István barátomat otthonában látogattam meg a riport alkalmával. Nagy-nagy szeretettel fogadtak élettársával, Irénkével, és azonnal a szobába vezettek, ahol kényelmesen elhelyezkedtünk és elkezdődhetett egyfajta kötetlen beszélgetés, amelyet természetesen kérdéseimmel irányítva István életére fókuszáltunk.

Mivel jómagam is vak volnék, azonban régebben még volt szerencsém látni barátomat, illetve látó ismerőseim elmondása alapján is azt mondhatom, hogy egy magas, szikár, ősz hajú és körszakállas, kinézetében a korát meghazudtoló idős férfi ül velem szemben, aki modorát, beszédét tekintve egy igen művelt, a szó klasszikus értelmében vett igazi hamisítatlan úriember.

- Mindenek előtt én is szeretnék gratulálni ehhez a csodálatos kitüntetéshez, és arra szeretnék kérni, hogy mesélj egy kicsit a gyermek éveidről, ifjúkorodról!

- Köszönöm a gratulációt, és számomra megtiszteltetés, hogy beszélgetést, riportot kezdeményeztél szerény személyemmel, és érdemesnek tartotad írni rólam.

1936. június 29-én születtem a Borsod megyei Mezőkeresztesen, majd 1940-ben költöztünk a Heves megyei Besenyőtelek nagyközségbe, ahol édesapám kántortanítói állást pályázott meg. Itt végeztem az általános iskolát. Szüleim pedagógusok voltak, öcsém, húgom és én, hárman voltunk testvérek. Öcsém még él, de húgom sajnos már nincs köztünk. Már kora gyermekkorunkban kitűnt, hogy mindhárman vonzódunk a sporthoz. Szinte minden szabadidőnkben távolugrottunk, magasugrottunk, labdával fejelgettünk, fociztunk. Később aztán kiviláglott, hogy testvéreim inkább a sport művelői, míg én inkább a sport szervezésében láttam a tehetségemet kibontakozni.

Középiskolai tanulmányaimat már Hatvanban végeztem az akkori Rákosi rendszerben debütáló Vegyipari Technikumban, ahol kifejezetten robbanóipari, lőporgyártási és pirotechnikai ismeretekre oktattak. Így kerültem aztán 1954-ben a frissen megszerzett oklevelemmel a Nehézipari Minisztérium által kijelölt Nitrokémiai Ipartelepre, Balatonfűzfőre. Azóta is, azaz 66 éve élek a településen.

- Kérlek, mondj néhány gondolatot a kezdetekről!

- A falusi lét és Hatvan után, óriási pozitív élményként éltem meg új környezetemet. A hatalmas gyártelep, a szomszédságában elhelyezkedő óriási sportlétesítménnyel olyan érzésekkel töltöttek el, hogy itt aztán lehet nagyot álmodni sportban és munkában egyaránt. Végére is úgy éreztem, előttem a világ.

A balatonfűzfői Nitrokémiai Ipartelep, vegyipari üzem tulajdonképpen főként

hadászati anyagok előállításával foglalkozott. Első munkaköröm a ballisztikai állomás volt, ahol az előállított lőpor, illetve lőszer minőségét ellenőriztük. Következő fontosabb állomása a munkámnak a világító jelzőrakéta gyártásban való részvételem technikusként, majd a későbbiekben ennek folyamánaként nagyjából tíz éven át, 1967-1977 között pirotechnikusként én voltam a budapesti augusztus 20-i Gellért-hegyi tűzijáték felelős tervezője, kivitelezője. Ezzel párhuzamosan a vadászlőszer gyártásának irányítása volt a fő feladat. A gyárban eltöltött 44 évem utolsó állomása a termelési főosztályon belül működő diszpécser osztály vezető diszpécseri posztja volt. Irányításommal a gyár külső-belső kommunikációját, a gyártási, termelési folyamatokkal összefüggő napi jelentések elkészítését végeztük. Ez egy ropant kiemelt fontosságú tevékenység volt, és büszkén mondhatom, hogy a gyár vezetősége után, közvetlen kiszolgálásukkal csoportom a második legfontosabb feladatot végezte. Utóbbi húsz évben tehát a gyár minden egyes szegmensét részletesen ismertem és átláttam. 1998-ban vonultam nyugállományba.

- Most térjünk át az igazi nagy „szerelemre”, a sportra! Mit jelentett, jelent a számodra a sport?

- Mint már említettem Balatonfűzfőre érkezésemet követően nagy örömmel konstatáltam, hogy itt minden lehetőség adott ahhoz, hogy mind a munkámban, mind a sportban kiteljesedhessek. Tervem tehát alapvetően az volt, hogy mindkét fronton a tőlem telhető legszínvonalasabban helytálljak. Ennek az elhatározásomnak szenteltem az életemet. Itt szeretném megemlíteni testvéreimet, akik kiemelkedő sportteljesítményeket mondhattak magukénak. Öcsém, Mihályfi László kiváló atléta lett. Testnevelési Főiskolát végzett, sokszoros magyar sprintbajnok és kétszeres főiskolai világbajnok. Szófiában 200 méteres síkfutásban, Porto Alegreben 4x100 méteres váltófutásban szerzett főiskolai világbajnoki címet. 1964-ben részt vett a Tokiói olimpián. Húgom, Mihályfi Éva magasugró volt. Csak Ibolya 1936-os Berliini olimpián elért csúcását javította meg és sokáig csúcstartó is volt. Korai halála azonban megfosztotta őt sportolói karrierjének kiteljesedésétől.

A munka és sport összefüggésében munkahelyem nagy szolgálatot tett a sport szervezésében, a rendelkezéseimre álló hírközlési eszközök révén. Ez elengedhetetlennek bizonyult a sportszervezésben. A gyár szomszédságában levő sokrétű sporttelep pedig minden lehetőséget biztosított a sportolásra. Volt itt füves és homokos futballpálya, salakos kosárlabdapálya, teniszpályák. A Balaton közelsége az úszni és vitorlázni vágyóknak biztosított lehetőséget, hogy hódolhassanak szenvedélyüknek.

Balatonfűzfőn első jelentősebb sportbéli megmozdulásom a kosárlabda területén volt. 1957-ben amatőr barátaimmal megalapítottuk a fűzfői kosárlabdacsapatot, egyben szakosztályt, amelynek kapcsán aztán a későbbiekben szakemberre is szert tettünk, aki igazából megtanította nekünk a kosárlabda fortélyait, olyannyira, hogy a 60-as évekre már a megyei kosárlabdabajnokságban számottevő eredményeket értünk el. 13 éven át voltam játékos a csapatban bedobó és irányító posztokon. Később ez a kezdeményezés odáig fejlődött, hogy utánpótlás-neveléssel is elkezdtünk foglalkozni. A kosárlabda után 1970-ben átnyergeltem az atlétikára. Testvéreim révén – és egyébként is szívem csücske volt ez a sportág –, amelynek keretében első fő célkitűzésemmé vált, hogy az akkoriban úttörő-olimpiai bajnokságban kosárlabda hajításban csúcst dobó aranyérmes Kucserka Máriából gerelyhajító bajnokot neveljek. Elvégeztem a Testnevelési Főiskolát, ahol középfokú atlétikai edzői minősítést szereztem. Magam is megtanultam a gerelyhajítást, és így megkezdődhetett az együttműködés Máriával. Ennek eredményeképpen három év múlva felnőtt első osztályú atlétává vált. 1972-ben részt vett a

müncheni olimpián, ahol tizedik helyezést ért el, később pedig tíz éven át magyar csúcstartó volt gerelyhajításban, 61,14 méteres dobásával.

Időközben futókkal is foglalkoztam, akik közül serdülő és ifjúsági közép-távfutó tanítványaim közül jó néhányan országos bajnokságot nyertek, pl. Lati Júlia, Papp Ágnes. Atlétikával tehát 1970-1984 között foglalatostkodtam, edzősködtem és vittem a szakosztály ügyes-bajos dolgait. Aztán egy újabb nagy váltás következett, az úszás felé fordult a figyelmem. Előző sportágbeli tevékenységeim során egyik legmeghatározóbb negatív élményem, az adott sportág magas szintű műveléséhez szükséges jó minőségű, színvonalas sportlétesítmények hiánya volt. 1982-ben került átadásra Balatonfűzfőn egy vadonatúj, a kihívásoknak mindenben megfelelő sportuszoda, amelyről úgy gondoltam, végre alkalmas lesz a területi úszósport alapjainak lerakására, és minden adott ahhoz, hogy végre valami igazán nagyot alkothassak. A cél egy olyan úszószakosztály létrehozása volt, amely országos hírnévre és elismertségre hivatott. 1987-től datálódik az úszással kapcsolatos tevékenységem. Kezdetben a gyermekek toborzásával, az edzésmódszer felépítésével, tehát teljesen az alapoktól indultunk. Ezt követően a '90-es években a szakosztály fénykorában már több mint 200 gyermekkel és 4 főállású edzővel működtünk. Én ez idő tájt minden energiámmal a szakosztály építésén, működtetésén, fejlesztésén munkálkodtam. Mivel abban az időben nagyon kevés pénz jutott a sportra országos szinten, óriási feladatot jelentett a szponzorok révén megszerezni a fenntartási, működtetési költségeket. Mindezek ellenére a '95-96-os évekre olyan sikeressé tettük a szakosztályt, hogy országos negyedik helyen jegyezték szakosztályunk úszóit az országos rangsorban. 1992-1998 között 114 korosztályos országos bajnoki érmet szereztek versenyzőink.

Németh Attila

Hit és egészség – Interjú Vízvári-Dancsó Angelikával

A szolnoki hölgy gyermekkorá mondhatni átlagosan telt, de 16 évesen látóideg-sorvadás miatt hirtelen romlani kezdett a látása, ami az életét megváltoztatta. Egyik akkori szomszédja, Kis Endre ajánlotta neki, hogy legyen a Vakok és Gyengénlátók Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Egyesületének a tagja, és néhány éve pedig igen aktívan részt is vesz a programok, elsősorban az Életmód Klub szervezésében – a többit mesélje el ő maga.

Zana Anita: Mindig ilyen fontos volt számodra az egészség?

Vízvári-Dancsó Angelika: Alapvetően igen, de a látásom romlásával még fontosabbá vált, mert úgy gondolom, hogy látássérülés mellé nem kell összehozni még több betegséget. Nagyon fontosnak tartom a prevenciót, valamint az egészséges táplálkozást. Kevés húst fogyasztok.

Z. A.: Esetedben a vallás is kapcsolódik az egészséges életmódhoz, úgy tudom.

V. D. A.: Katolikusként nőttem fel, majd felnőttként lettem a Hetednap Adventista Egyház tagja – az egyházban is fontos az egészséges életmód 8 alapelveinek hirdetése, így kapcsolódik össze az életemben. Ez szükséges a minőségi és tartalmas élethez, amelynek elsajátítását fontosnak tartom mindenki számára. A férjemet is egy egyházi táborban ismertem meg 2009-ben és 2011-ben házasodtunk össze. Ő nem látássérült, víz-, gáz- és fűtésszerelő.

Z. A.: Hogyan lettél az egyesületben működő Életmód Klub egyik szervezője, önkéntese?

V. D. A.: Néhány éve készített az egyesület egy igényfelmérést, és akkor vetődött fel részemről egy egészséges életmód klub beindítása. A klubot egy pályázat révén indítottuk el, és már akkor szervezőként kapcsolódtam be, valahogy adta magát. Igyekszem segíteni a klubot ötleteimmel, valamint szervező munkámmal. Amellett, hogy egészségügyi előadásokat szervezünk, kirándulunk és főzünk a klub keretein belül. Az egyesület által fenntartott Móra Községi Tér vezetőjével, Kósik Nórával nagyon jól össze tudunk dolgozni.

Z. A.: Az Életmód Klub kereteiben milyen programokat terveztek még?

V. D. A.: Ősszel tervbe van véve egy kecskeméti kirándulás és – jól bevált programként – a rendszeres és közös főzés is, valamint folyamatban van egy túra klub szervezése.

Z. A.: Látva aktivitásodat és szervezői munkádat, mit jelent számodra a Vakok és Gyengénlátók Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Egyesülete?

V. D. A.: Mindent összefoglalva egy közösséget, ahová jó tartozni. Az egyesületbe szoktam járni masszázsra is, valamint az elemi rehabilitációs központban most éppen az okostelefon kezelést tanulom Lukács Ágota segítségével.

Zana Anita, JNSZMVAKOK

Dalok kizárólag hallás után – Interjú Magyarné Szűcs Erikával

Népdalszakkört is működtet év eleje óta a Vakok és Gyengénlátók Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Egyesülete egy pályázat révén. A program a Szolnok – Helyi akciócsoport támogatásával valósul meg. (A pályázat kódja: TOP-7.1.1-16-H-ESZA-2019-00614).

A dalkör tagjai rendszeresen és szorgalmasan gyakorolnak Szolnokon, az egyesület által fenntartott Móra Közösségi Térben, kotta nélkül tanulnak. A szakkört Magyarné Szűcs Erika vezeti. Nemrégiben vele beszélgettem.

Zana Anita: Mesterfodrász, népdalénekes, ékszerkészítő egy személyben. Honnan ez a sok kreativitás benned?

Magyarné Szűcs Erika: A szüleimtől örököltem. Mindig azt láttam tőlük, hogy mindent meg tudnak maguk oldani a két kezükkel. Az énekléssel sajnos akkoriban nem volt lehetőségem komolyabban foglalkozni, bár a nagymamám a tanyavilágban sok fiatalnak tanított népdalokat. A szüleimnek és nagyszüleimnek is hálával tartozom, mindenben támogattak.

Z. A.: Az éneklés mikor lett az életed része?

M. SZ. E.: Mindig is szerettem volna komolyabban foglalkozni vele, de sokáig nem kaptam rá lehetőséget. Talán, azért is, mert farkastorokkal születtem, de ennek ellenére mindig nagy készte-
tést éreztem az éneklés-

re. Nagy volt bennem a motiváció. Végül negyvenéves koromban kerestem fel egy énektanárt. Majd a Szolnoki Népdalkörhöz kerültem, amelynek szólistája is lettem.

Z. A.: Hogyan vezetett az utad a látássérültek megyei egyesületéhez?

M. SZ. E.: Mondhatni igen gyorsan, hiszen a Vakok és Gyengénlátók Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Egyesületétől érkezett a felkérés a szakkör vezetésére, amit nagy örömmel vállaltam, mert számomra ennek a szakkörnek a vezetése szakmailag, emberileg és érzelmileg is fontos. Az egyesület elnökét, Pesti Zoltánnét pedig régóta ismerem.

Z. A.: Mit érdemes tudni a dalköréről?

M. SZ. E. Mindenekelőtt azt, hogy a tagjai rendszeresen, szorgalmasan és lelkesen gyakorolnak az iránymutatásaim alapján. Kizárólag hallás után tanulják a dalokat. Jelenleg körülbelül húsz népdalt tanultak meg hét-nyolc tájegységről. Egyebek mellett szolnoki, nyírségi és baranyai dalokat is tartalmaz a repertoárunk. Számomra öröm, hogy a látássérülteket taníthatom és velük együtt énekelhetek. Jó látni a fejlődésüket, feltöltönek energiával. Úgy gondolom, hogy nekem az egyik feladatom az életben, hogy embereket énekszóra bírjak, olyanokat is, akiknek egy kicsit valamiért nehezebb az élet.

Z. A.: A dalkör által megtanult dalok hol hangoznak el? Lesz-e valamilyen fellépés?

M. SZ. E.: Mindenképpen a terveink között szerepel néhány fellépés, elsősorban az egyesület rendezvényein szeretnénk bemutatkozni.

Zana Anita, JNSZMVAKOK